

Allerede i 1920 blev der ved kgl. *Dekret af 8. April 1920* gjort Forsøg paa at ophæve den ekstraordinære Huslejeloggivning.

Afviklingen skulde foregaa i 3 Tempi, idet de dyreste Lejligheder, Klasse A, skulde frigives allerede 1. Juli 1921, Klasse B 1. Juli 1922 og Klasse C 1. Juli 1923.

Samtidig blev der tilladt en yderligere Forhøjelse af Lejen paa indtil 40 pCt. af den ved Dekretets Udstedelse gældende Leje.

Det viste sig imidlertid snart nødvendigt at opretholde Lejerbeskyttelse længere end ved fornævnte Dekret tilsigtet; ved *Dekreterne af 3. April 1921 og 8. November 1921* blev alle Lejemaal forlænget indtil 1. Juli 1923, og senere, ved Dekret 23. Oktober 1922, til 1. Juli 1924, men da med den udtrykkelige Udtalelse, at fra 1. Juli 1924 skulde alle siden 3. Juni 1914 udstedte Huslejelove ophøre at være gældende.

Dekretet genindførte de i Mellemtiden ophævede Voldgiftskommissioner, som blev bemyndiget til efter derom inden 1. Marts 1924 indgivet Andragende at bevilge Forlængelse af Lejemaal indtil 30. Juni 1926.

Efter at Fascistregeringen var kommet til Magten, besluttede denne at gennemføre en hurtigere Afvikling af den ekstraordinære Huslejeloggivning, saaledes at den lovmæssige Forlængelse af Lejeforholdene kun skulde gælde til 30. Juni 1923.

Under 7. Januar 1923 udstedtes der derfor et *Dekret*, hvorefter *Ejerne kunde, ved skriftlig Opsigelse, opsiges deres Lejere til 30. Juni 1923*. Opsigelsen skulde ske inden 1. Februar 1923. Lejerne kan dog indbringe Opsigelsen for Voldgiftskommissionerne, som kan bevilge Forlængelse for eet Aar ad Gangen indtil 30. Juni 1926.

Kommissionerne blev instrueret om ved Afgørelsen af Opsigelsessagerne at tage tilbørligt Hensyn til Lejernes økonomiske Stilling og i det Hele at stille sig velvilligt overfor Lejerne, navnlig i det første Aar efter Dekretets Ikrafttræden. Voldgiftskommissionerne nægtede ogsaa i de fleste Tilfælde at godkende Opsigelserne, men der er dog stor Forskel paa denne Ordning, hvor der foretages en Prøvelse af hvert enkelt Tilfælde, og den tidligere Tilstand, hvor Loven selv forlængede Gyldigheden af alle Lejemaal.

Da det alligevel viste sig, at Ejerne mange Steder benyttede sig af Forholdene til at skruer Huslejen i Vejret, er der ved *Dekreter af 9. Juli 1923 og 6. Marts 1924* indført forskellige regulerende Bestemmelser bl. a. om, at Lejeren, naar et Hus sælges, har Forfølsret til Ejendommen, og at hans eventuelle Ret til Forlængelse af Lejemaalet ikke derved ogsaa tabes. Endvidere kan Præfekten i en Provins, hvor der er Boligmangel, naar en Lejlighed staa ledig paa Grund af, at der kræves for høj Leje, forlange, at Ejeren skal sørge for, at Lejligheden er udlejet inden 2 Maaneder, og ellers selv udleje Lejligheden for en af Voldgiftskommissionen fastsat Leje. Saadant Tvangslejemaal kan dog ikke gælde udover 30. Juni 1926.

2. Fremskaffelse af nye Boliger.

Den offentlige Støtte af Boligbyggeriet i Italien falder i 3 Afdelinger:

- a) Fritagelse for Skatter.
- b) Ydelse af Laan.
- c) Statstilskud.

Hjælpen ydes dels til »Arbejderboliger« og dels til »billige Boliger«.

Arbejderboliger er Lejligheder med direkte Adgang til Trappe og W. C., indlagt Vand og højst 6 Værelser foruden Køkken og Badeværelse.

»Billige Boliger« adskiller sig fra Arbejderboligerne ved at maatte indeholde indtil 10 Værelser, og saadanne Boliger opnaar kun Støtte, naar de opføres af kooperative Selskaber. I Modsetning til Arbejderboligerne kan de »billige Boliger« sælges til Selskabernes Medlemmer, medens Arbejderboligerne ikke maa afhændes, men skal udlejes til Arbejderbefolkningen.

- a) *Fritagelse for alle Skatter paa fast Ejendom* ydes i indtil 25 Aar, i visse Tilfælde indtil 30 Aar, til alle Huse opført i Tiden 1. Juni 1919 til 31. December 1926.

Der kan desuden til »billige Boliger« ydes andre Skattelempelser, og navnlig maa nævnes, at alle *Bygningsmaterialier er fritaget for Indførselstold*.

- b) *Laan til Boligforanstaltninger*. Forskellige Kreditinstitutioner er bemyndiget til at yde Laan til Byggeforetagender (Den nationale Spare- og Laanefond, alle Sparekasser, og forskellige andre Pengeinstitutter). Laanene maa udgøre indtil $\frac{3}{4}$ af de